

Осяяння

Ігор Павлюк

Прийшли сніги. У них смішного мало.
Читає звір тайнопис ДНК.
Із горем ніч ми в сіні переспали.
Мовчить гора. Летить тонка ріка.

І сфінкс мовчить.
І нічого сказати ні цим пташкам, ні людям, ні траві.
Болить льодам озерами ставати,
А відьмам — ворожити на крові.

І правда добре, та, що щастям зветься.
І щастя добре, але краще — смерть.
Лежать сніги, як викинуті з серця,
А серце повне яблунами вщерть.

Через хребет епоха перелазить.
Горбаті маски світяться в імлі.
Сидить в душі сумна якась зараза
І не пускає в ирій журавлів.

В безплідну даль Америки, Європи,
Монгольську тінь російського орла...
Замацано, запито, розторопано.
Мов сіль, мов кров з варязького весла.

Знов тихо так, що чути зір падіння
Й бродіння смол в пекельних кураях

Ідуть сніги, як бісове насіння.
Ростуть церкви.
І добре
В цих
Краях.